

Arrest

nr. 163 533 van 4 maart 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015 (zaak nr. 180 889).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 23 november 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. 181 087)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 180 889 en nr. 181 087 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 180 889.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 181087.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Badwan, Dir District. Uw familie zou een markt hebben in Bathkela, Malakand Agency. In 2011 zou uw vader de eigendom hiervan aan u hebben overgedragen. U zou de huuropbrengsten opgestreken hebben. In uw markt zouden oa winkels die CD's verkopen, een snookerzaal en een zaak met transgenders die dansen op festivals hebben. In 2013 zou u een dreigbrief van Maulana Fazlullah ontvangen hebben. U wist dat het hier om de leider van de taliban ging, maar u nam de brief niet ernstig. Op 10 maart 2013 zou er een aanslag gepleegd zijn op uw markt, "Tahir Khan" en op twee andere markten Nishan en Zaman. Gezien de vernielingen was uw markt verschillende jaren gesloten. Eind 2014- begin 2015 heropende u de markt. Op een nacht zou uw huis aangevallen zijn door verschillende mensen. Ze zouden achter u aan gezeten hebben. Na tussenkomst van de lokale maulana zouden de aanvallers vertrokken zijn. Ze zouden u echter niet sparen, dus zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Over land zou u naar Europa gereisd zijn. In Iran werd u overvallen en werd uw identiteitskaart afgenomen. Op 23 juli 2015 diende u in België uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en die van uw vader, uw rijbewijs, de eigendomsoverdracht en een "FIR" (First Information Report). Na uw aankomst in België zou u van een neef vernomen hebben dat uw familie haar huis verlaten heeft.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering de eigenaar van een markt te zijn die aangevallen werd door de taliban.

U legde enkele documenten voor ter ondersteuning van deze bewering, maar de authenticiteit hiervan mag ernstig betwijfeld worden. Zo legde u het attest voor eigendomsoverdracht. U gewezen op de officiële stempel op de achterzijde waar "8 sep 201" staat, beweert dat deze stempel eigenlijk 18 september 2011 moet voorstellen, een datum die overeenstemt met de handgeschreven zoals ze voorkomen op uw document. Echter nergens uit deze stempel kan vastgesteld worden dat dit de datum is die er op dient te staan. Dat deze officiële stempel zulke fouten zou bevatten zegt reeds veel over de authenticiteit. Ook staan in dit attest de nummers van de identiteitskaarten van twee personen, maar niet deze van u, terwijl u toch één van de belangrijkste partijen bent in deze eigendomsoverdracht. Daarnaast legde u een "FIR" voor die zou moeten handelen over de aanslag op uw markt. Hier dient te worden vastgesteld dat deze "FIR" niet werd afgestempeld door de uitvaardigende instantie; het gaat hier enkel om een simpele fotokopie die niet gelegaliseerd werd. Daar fotokopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit documenten niet gegarandeerd worden. Bovendien dient hier op toegevoegde informatie gewezen te worden waaruit blijkt dat elk soort document vervalst kan worden in Pakistan. Uw documenten wisten dan ook niet te overtuigen.

Ook uw verklaringen over deze aanslag waren weinig overtuigend. Zo beweerde u op voorhand een dreigbrief ontvangen te hebben getekend door Maulana Fazlullah. Hoewel u de naam van deze beruchte talibanleider wel kende nam u deze dreigbrief (die u overigens niet wist voor te leggen) niet ernstig. Daar deze talibanleider, wiens basis in Swat op slechts enkele kilometers van uw woonplaats lag, bekend is voor zijn vele aanslagen waaronder tegen cd-winkels en markten in uw regio, is het verbijsterend dat u deze brief niet eens serieus nam. Ook is het gezien de veelvuldige aanvallen van de taliban op soortgelijke winkels en markten bevreemdend dat u buiten uw eigen voorbeeld, geen enkel ander soortgelijk incident zou kennen, of weet van zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat er foto's zouden bestaan van uw winkel maar die legt u niet voor.

U wist niet of de aanval op uw markt (en de andere twee) in de media verscheen. U werd gewezen op een nieuwsartikel waaruit blijkt dat er op 9 oktober 2007 verschillende cd- winkels beschadigd waren door explosieven in Bathkela op de Shan Market, de Marhaba Market en Zaman Plaza. Gezien de duidelijke overeenkomsten tussen uw verhaal en dit incident waarbij de namen van de twee andere markten quasi identiek zijn, lijkt het er zeer sterk op dat u uw relaas baseert op dit echt gebeurde voorval. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u niets van dit voorval zou weten daar het in de buurt van uw eigen winkel gebeurde, waarbij nog dient opgemerkt dat u verklaarde dat zo'n incidenten niet bij jullie gebeurde, enkel in Swat. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten.

Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een hogere opleiding genoten heeft en die naast het Pashtoun, ook het Urdu en het Engels machtig is. Daarnaast is het duidelijk dat uw familie over genoeg middelen beschikt. Zo legde u examens af voor een privé college en de grond die uw familie bezit, dienen jullie niet zelf te bewerken, maar verhuren jullie.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt mogen de documenten die dienen ter ondersteuning van uw asielrelaas op vlak van authenticiteit betwijfeld worden. De kopie van uw identiteitskaart kan enkel aanvaard worden als begin van bewijs over uw nationaliteit. Uw verklaring dat u uw origineel identiteitskaart verloren bent is stereotiep. De identiteitskaart van uw vader voegt hier niets aan toe. Uw rijbewijs kan aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève alsook van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeker asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.*

Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering de eigenaar van een markt te zijn die aangevallen werd door de taliban.

U legde enkele documenten voor ter ondersteuning van deze bewering, maar de authenticiteit hiervan mag ernstig betwijfeld worden. Zo legde u het attest voor eigendomsoverdracht. U gewezen op de officiële stempel op de achterzijde waar “8 sep 201” staat, beweert dat deze stempel eigenlijk 18 september 2011 moet voorstellen, een datum die overeenstemt met de handgeschreven zoals ze voorkomen op uw document. Echter nergens uit deze stempel kan vastgesteld worden dat dit de datum is die er op dient te staan. Dat deze officiële stempel zulke fouten zou bevatten zegt reeds veel over de authenticiteit. Ook staan in dit attest de nummers van de identiteitskaarten van twee personen, maar niet deze van u, terwijl u toch één van de belangrijkste partijen bent in deze eigendomsoverdracht. Daarnaast legde u een “FIR” voor die zou moeten handelen over de aanslag op uw markt. Hier dient te

worden vastgesteld dat deze "FIR niet werd afgestempeld door de uitvaardigende instantie; het gaat hier enkel om een simpele fotokopie die niet gelegaliseerd werd. Daar fotokopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit van dit documenten niet gegarandeerd worden. Bovendien dient hier op toegevoegde informatie gewezen te worden waaruit blijkt dat elk soort document vervalst kan worden in Pakistan. Uw documenten wisten dan ook niet te overtuigen.

Ook uw verklaringen over deze aanslag waren weinig overtuigend. Zo beweerde u op voorhand een dreigbrief ontvangen te hebben getekend door Maulana Fazlulah. Hoewel u de naam van deze beruchte talibanleider wel kende nam u deze dreigbrief (die u overigens niet wist voor te leggen) niet ernstig. Daar deze talibanleider, wiens basis in Swat op slechts enkele kilometers van uw woonplaats lag, bekend is voor zijn vele aanslagen waaronder tegen cd-winkels en markten in uw regio, is het verbijsterend dat u deze brief niet eens serieus nam. Ook is het gezien de veelvuldige aanvallen van de taliban op soortgelijke winkels en markten bevreemdend dat u buiten uw eigen voorbeeld, geen enkel ander soortgelijk incident zou kennen, of weet van zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat er foto's zouden bestaan van uw winkel maar die legt u niet voor.

U wist niet of de aanval op uw markt (en de andere twee) in de media verscheen. U werd gewezen op een nieuwsartikel waaruit blijkt dat er op 9 oktober 2007 verschillende cd- winkels beschadigd waren door explosieven in Bathkela op de Shan Market, de Marhaba Market en Zaman Plaza. Gezien de duidelijke overeenkomsten tussen uw verhaal en dit incident waarbij de namen van de twee andere markten quasi identiek zijn, lijkt het er zeer sterk op dat u uw relaas baseert op dit echt gebeurde voorval. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u niets van dit voorval zou weten daar het in de buurt van uw eigen winkel gebeurde, waarbij nog dient opgemerkt dat u verklaarde dat zo'n incidenten niet bij jullie gebeurde, enkel in Swat. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

3.5. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen appreciatie van documenten dient te toetsen aan de concrete context en de standaarden die in Noordelijk Pakistan gehanteerd worden. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en meent dat het niet vermelden van het nummer van zijn identiteitskaart op het attest van de eigendomsoverdracht kan getuigen van een relatief amateurisme in hoofde van de opstellers maar niet noodzakelijk twijfels rechtvaardigt over de authenticiteit ervan. Verder volhardt verzoeker in zijn verklaring dat hij slechts een kopie meekreeg en dat het niet mogelijk is voor hem om hiervan een gelegaliseerde kopie te krijgen.

De verwijzing van verzoeker naar de "standaarden die in Noordelijk Pakistan" gehanteerd worden doet geen afbreuk aan wat concreet werd vastgesteld. Verzoeker legde een zogenaamd officieel document neer met een flagrante fout in de officiële stempel. Nergens uit de stempel van de District Accounts officer kan vastgesteld worden welke datum deze draagt of zou moeten dragen. Ook is het niet geloofwaardig dat in dit attest de nummers staan van de identiteitskaarten van twee personen doch niet deze van verzoeker hoewel hij toch één van de belangrijkste partijen is bij deze eigendomsoverdracht. Wat betreft de FIR wordt verwezen naar de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat één van de vier afdrucken van een FIR door middel van carbonpapier normaliter meegegeven wordt aan de aangever (Subject Related Briefing *Pakistan First Information Report (F.I.R.)*, d.d. 19/05/2011). Bovendien blijkt uit deze informatie dat een gecertificeerde kopie verkregen kan worden op de rechtbank die een stempel bevat van de rechtbank met de datum van de uitgifte erop.

Voor zover de FIR al waarachtig zou zijn, *quod non*, moet worden opgemerkt dat dit slechts een eenzijdige registratie is van een individuele klacht en deze niet automatisch leidt tot verdere juridische vervolging. Derhalve is de bewijskracht van een FIR per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en biedt een FIR geen garanties inzake de inhoud van de vermelde klacht. Verzoeker kan door louter te volharden in zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de concrete en correcte vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten. Documenten beschikken bovendien slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dat de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten ondermijnd wordt door corruptie en dat het in de Pakistaanse context mogelijk is dat deze documenten aan alle vormvoorschriften kunnen beantwoorden zonder evenwel waarheidsgetrouw te zijn (COI Focus "*Pakistan Corruptie en documentenfraude*" d.d. 21/10/2015).

Voor zover verzoeker insinueert dat bij het beoordelen van zijn asielaanvraag het er sterk op lijkt dat vanuit een zekere vooringenomenheid te werk is gegaan waardoor zijn vluchtrelaas geen eerlijke kans kreeg, wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de protection officer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de asielzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekers insinuaties mist elke grondslag nu de protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de uitvoerige objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. In weerwil wat verzoeker voorhoudt is geen enkel van de overwegingen in de bestreden beslissing gebaseerd op een subjectief aanvoelen van de protection officer.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat verzoeker niet wist of de aanval op zijn winkel (en de andere twee) in de media verscheen. Verzoeker werd gewezen op een nieuwsartikel waaruit blijkt dat er op 9 oktober 2007 verschillende cd-winkels beschadigd waren door explosieven in Bathkela op de Shan Market, de Marhaba Market en Zaman Plaza. Gezien de duidelijke overeenkomsten tussen verzoekers verhaal en dit incident waarbij de namen van de twee andere markten quasi identiek zijn, lijkt het er inderdaad zeer sterk op dat verzoeker zijn relaas baseert op dit echt gebeurde voorval. Bovendien is het ongeloofwaardig dat hij niets van dit voorval zou weten daar het in de buurt van zijn eigen winkel gebeurde, waarbij nog dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zo'n incidenten niet bij hen gebeurde, enkel in Swat. Verzoeker kan bezwaarlijk aanhalen dat dit in 2007 gebeurde en hij toen student was nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in 2007 gestopt is met school (vraag 11, verklaring DVZ). Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op negentienjarige leeftijd op de hoogte is van incidenten in zijn regio, temeer deze markten troffen en zijn familie er ook bezat.

Voorts kan verzoeker niet dienstig herhalen dat hij de dreigbrief niet serieus nam omdat deze getekend werd door een beruchte talibanleider, zeker nu deze bekend is voor zijn vele aanslagen waaronder tegen cd-winkels en markten in zijn regio. Ook is het gezien de veelvuldige aanvallen van de taliban op soortgelijke winkels en markten, zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier bevreemdend dat verzoeker buiten zijn eigen voorbeeld, geen enkel ander soortgelijk incident zou kennen, of weet ervan zou hebben.

Het argument dat er door de politie geen gevolg werd gegeven aan zijn klachten en de Pakistaanse ordetroepen niet in staat zijn om voldoende bescherming te bieden, is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

3.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de informatie gevoegd aan de verweernota is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van

een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een hogere opleiding genoten heeft en die naast het Pashtoun, ook het Urdu en het Engels machtig is. Daarnaast is het duidelijk dat uw familie over genoeg middelen beschikt. Zo legde u examens af voor een privé college en de grond die uw familie bezit, dienen jullie niet zelf te bewerken, maar verhuren jullie. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)".* Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn, waardoor verzoeker deze geenszins dienstig kan aanvoeren om geen gebruik te maken van het intern vluchtalternatief.

Wat betreft de door verzoeker opgeworpen socio-economische bezwaren, het groot aantal IDP's die al aanwezig zijn, wordt opgemerkt dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zal moeten leven. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker een hogere opleiding genoten en kan hij beroep doen op de financiële middelen van zijn familie. Verzoeker gaf reeds blij zelfstandig en initiatiefrijk te zijn door zijn verblijf in verschillende landen in Europa.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus *"Pakistan. Security Situation"* van 16 juni 2015 dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden 'targeted killings'. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de

'civil society'. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel Pck drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde en bijgebrachte internetartikels en rapporten doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing. De beschreven incidenten kaderen binnen het aangegeven geweldpatroon van de informatie aanwezig in het administratieve dossier. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de voormelde informatie gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de deze informatie niet langer actueel of correct zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de voormelde plaatsen over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat zijn dossier zou worden vernietigd. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF